

2 SKYRIUS

Kai kurie žmonės *Pabaisy* jūrą vadina fenomenu. Straipsniai šen bei ten. Šiek tiek kritikos. Gerbėjai.

Aš taip vadinti negaliu, nes pati ją ir sukūriau. Tai mano istorija, kuri man rūpi labiau už viską ir kuria mėgaujasi daugybė kitų žmonių, – bet aš negaliu vadinti jos fenomenu, nes tai pretenzinga, savimeiliška ir, atvirai kalbant, mane pykina nuo tokių minčių.

Ar ne keista jausti šleikštulį sulaukus pripažinimo?

Daugybė dalykų, susijusių su *Pabaisy jūra*, man kelia šleikštulį.

Istoriją paaiškinti labai lengva ir kartu nepaprastai sunku. Niekada nebandžiau to daryti asmeniškai, bet įsivaizduoju,

jeigu pabandyčiau, galiausiai apvemčiau kieno nors batus. Ką nors aiškinti internete labai paprasta, tiesiog įdedi nuorodą ir pasakai: „Štai, skaitykit.“ Jie spusteli. Skaito įvadinį puslapį. Jeigu patinka, skaito toliau. Jeigu ne, na gerai, man bent jau nereikėjo kalbėti.

Jeigu turėčiau paaiškinti istoriją nepasinaudodama kokia nors išties naudinga nuoroda į ją pačią, įsivaizduoju, kad skambėtų maždaug taip:

„Tolimoje Orko planetoje, vykstant ilgam karui tarp vietinių ir kolonistų iš Žemės, mergaitė ir berniukas kaunasi priešingose pusėse. Į tą mergaitę ir tą berniuką yra įsikūnijusios parazitinės energijos būtybės ir tik jos gali viena kitą įveikti. Ten daug vandenyno, o tame vandenyne gyvena pabaisos. Šis tas nutinka. Gražios spalvos.“

Štai kodėl esu menininkė, o ne rašytoja.

Pabaisų jūrą pradėjau skelbti internete prieš trejus metus, bet sproginas įvyko, kai pirminis įrašas pasirodė „Masterminds“ puslapyje. Žmonės pagaliau pamatė ją. Jie pradėjo skaityti.

Jiems ji *parūpo*.

Tai buvo pats keisčiausias dalykas. Ji rūpėjo ne tik man, bet ir kitiems žmonėms. Jiems rūpėjo Amiti, Demienas ir Orko likimas. Jiems rūpėjo, ar jūros pabaisų rūšys turi pavadinimus. Jiems rūpėjo, kad paskelbčiau puslapius laiku, rūpėjo, kaip jie atrodo. Jiems rūpėjau netgi aš, rūpėjo, kas esu, nors jie niekada nesužinojo, kas slypi už mano vartotojo vardo. Nei gerbėjai, nei troliai, nei

straipsnių autoriai ar kritikai. Galbūt fenomenu ją pavertė kū-
rėjo anonimiškumas. Dėl to dirbant man nekildavo šleikštulys.
Gaunu elektroninių laiškų nuo agentų ir leidėjų su pasiūlymais
spausdinti *Pabaisy jūrą*, tačiau tuojau pat juos ištrinu; tradicinė
spauda yra milžiniškas gąsdinantis reikalas, nuo kurio kaskart
turiu atsimušinėti lazda, kad nesileisčiau užvaldoma minties
savo kūdikį atiduoti į korporacinės mašinos nagus.

Nesistengiau, kad *Pabaisy jūra* taptų fenomenu – kūriau ją,
nes tokios istorijos tiesiog norėjau. Kuriu ją, nes kažkas manyje,
gniauziantis širdį, sako, kad privalau tai daryti. Tam ir atsiradau
Žemėje, kad kurčiau ją sau ir savo gerbėjams. Šią istoriją. Ji pri-
klauso man, o mano pareiga pristatyti ją pasauliui.

Ar tai skamba pretenzingai?

Man nerūpi.

Tiesiog tai tiesa.

PABAISŲ JŪROS FORUMAI

VARTOTOJO PROFILIS

LediGalaktika**

Admin

AMŽIUS: 00

VIETA: Nokturno sala

POMĖGIAI: Jodinėti ant jūros pabaisų, braižyti žvaigždėlapius, tyrinėti laikrodžių rūmus.

Sekėjų 2 340 228 | Seka 0 | Įrašai 5 009.

NAUJINIAI

Žiūrėti ankstesnius naujinius

2016 10 14

Nepamirškite, šią savaitę prekiausime naujais *Pabaisų jūros* marškinėliais! Turime Amiti, Dalasą, Demieną, baisių varnų ir daugybę jūros pabaisų. Apsilankykite! pabaisujura.com/parduotuve

2016 10 15

Oho, jūs išties tiesiog surijote visus tuos marškinėlius. Atkeliauja daugiau! (Be to, nepamirškite kito rinkinio!)

2016 10 17

| Manau, jums tikrai patiks šio vakaro puslapiai.

| ...

2016 10 18

| Hehehehehe, sakiau, kad patiks. >:D

2016 10 19

| Taip, taip, žinau, esu blogis.

2016 10 19

| Jums šitaip patiko marškinėliai, šią savaitę vėl turėsime!
| Šiltutėlių iš po preso!

2016 10 20

| Nekantraudama laukiu šio vakaro Karščiausių dienų!
| Tikiuosi susitikti su jumis visais pokalbių svetainėje.

Klausijama, ką jautė atgimdama, Amity tegalėjo atsakyti: „Skausmą.“ Grynosios energijos būtybė išliaužė į ją ir net pakeitė jos genetinę struktūrą. Kaip kitaip ji galėjo jaustis? Tačiau žmonės Nokturno saloje pasižymėjo atkaklumu ir nepaprastu dvasingumu, o Stebėtojas buvo vienas iš jų didžiųjų sargybinių, tad galiausiai savo atsakymą ji pakeitė į „nušvitimą“.

3 SKYRIUS

Mokykla vis labiau primena bausmę.

Tiesiog stengiuosi likti *abejinga*. Šį gražų spalio rytą stoviu prie savo spintelės ir stebėjau į koridorių. Didžiulis plakatas, skirtas absolventų susitikimui, puošia koridorių prie įėjimo primindamas moksleiviams, kad pirktų bilietus į futbolą, vyksiantį šio penktadienio vakarą. Kažkas pakabino tą plakata. Viešpatie, kažkas *pagamino* tą plakata. Kažkas piešė jį ir visa kita. Moksleiviai eina pro mane vilkėdami drabužius, skirtus šiai ypatingai absolventų susitikimo savaitės dienai, kuri pasirodo esanti hipių diena. Aplinkui gausybė taikos simbolių, visur plevena batikos skiautės. Labai jau mokyklinė dvasia.

Kiekvieną vakarą man sunkiai pavyksta užbaigti namų darbus; iš kur žmonės turi tiek valios rūpintis dar ir tokiais dalykais? Tie, kurie labiausiai linksminasi, vilkėdami juokingiausius kostiumus, yra baigiamųjų klasių moksleiviai, kaip ir aš. Iš kur? Kodėl? Tai teisėti klausimai: jaučiuosi taip, tarsi kažkas papasakojo anekdotą, o aš praleidau svarbiausią vietą, todėl dabar juokiasi visi, išskyrus mane.

Stoviu prie savo spintelės nutįsusiais džinsais, apsmukusiu megztniniu ir skaičiuoju minutes, kol turėsiu pasiduoti ir keliauti į rytinę klasę. Keletas berniukų su batikos raiščiais ant galvų ir rožiniais akiniais susiburia prie spintelės šalia manęs; vienas jų su tokia jėga atplėšia spintelės dureles, kad šios trenkiasi man tarp menčių. Tai padaręs berniukas puola atsiprašinėti, tada pamato, kad tai aš, ir jo balsas nuslopsta virsdamas menkai slepiamu prunkštumu. Nusisuku ir ignoruojau juos, kol nutolsta, vienas iš jų dar užsimaukšlina kapišoną ir susikūprinęs, ištiesęs rankas ir atkišęs nagus nusvyruoja kaip urvinė būtybė. Kiti berniukai juokiasi, tarsi jų jau nebematyčiau. Nusitraukiu nuo galvos kapišoną.

Nesuprantu šios vietos, tačiau man tereikia išgyventi čia dar septynis mėnesius – septynis mėnesius iki mokyklos baigimo, iki koledžo. O koledžas, kiek girdėjau iš keleto patikimų šaltinių, aptiktų *Pabaisy jūros* fanų puslapiuose, yra kur kas geriau negu absurdiška vidurinė mokykla.

Noriu ten atsidurti. Noriu būti ten, kur iš vidurinės mokyklos juokiamasi, kur neprivalėsiu būti šalia žmonių, jeigu to nenorėsiu, kur niekam nerūpi, kaip rengiesi, kaip atrodai ir ką veiki.

Kai berniukai dingsta už kampo ir jų dėmesys man išblėsta, atsisuku į savo spintelę. Pirmaisiais metais buvau apkabinėjusi ją *Hipno vaiku*, savo mėgstamiausios knygų serijos, piešiniais ir jos gerbėjų sukurtais darbais. Vėliau kampuose galėjai aptikti ir keletą ankstyvųjų *Pabaisų jūros* eskizų, bet dar tais laikais, kai apie *Pabaisų jūrą* niekas nebuvo nė girdėjęs. Dabar mano spintelė tuščia, tik – mokykliniai reikmenys. Susigrūdu statistikos ir istorijos knygas į kuprinę. Pasikišu eskizų albumą po pažastimi. Kuprinė pakimba ant pečių, mano orumas saugiai pasislepia.

Į rytinę klasę.

– Eliza. Norėčiau tave trumpam pasigrobtį, – ponია Grier turi bjaurų įprotį pasigauti pirmą pro jos duris slenkantį moksleivį, kai jai ko nors prireikia, ir šiandien ta nelaimėlė šauktinė, į kurią ji tiesia savo laimingas rankas, esu aš. Džiu-giai man šypsosi, tikras džiaugsmo įsikūnijimas, vilkinti ne pagal metų laiką geltona paplūdimio suknele, su banano formos auskarais ausyse.

Išlaisvinu savo ranką iš josios stengdamasi neparodyti, jog nenoriu, kad ji mane liestų. Nesu nusiteikusi prieš poniją Grier. Dažniausiai ji man patinka. Norėčiau, kad ji būtų mano mokytoja ne tik per rytinę pamoką, nes ji neverčia manęs kalbėti, jeigu to nenoriu, ir pasirodymą rytinėje klasėje įskaito kaip dalyvavimą visose pamokose.

– Šiandien į mūsų mokyklą atsikėlė naujokas, – sako ji šypsodamasi ir žingtelė į šalį. Už jos stovi berniukas, kiek aukštesnis už mane, futbolo žaidėjo sudėjimo, su džinsais ir Vestklifo vidurinės marškinėliais. Jis čia neišbuvo ir dienos, o jau pagavo mokyklos dvasią. Persibraukia ranka per trumpus tamsius plaukus ir žiūri į mane tuščiu žvilgsniu, lyg nė nematyty. Mano skrandis apsiverčia. Jis yra būtent iš tokių tipų, kokių stengiuosi vengti, – man patinka *būti* nematomai, kai niekas nežiūri į mane taip, tarsi *būčiau*.

– Tai Volesas, – pristato ponias Grier. – Pamaniau, kad galėtum jam šį tą papasakoti apie mokyklą ir patarti dėl jo tvarkaraščio prieš mums išeinant iš klasės.

Trukteliu pečiais. Neketinu sakyti jai „ne“. „Ne“ paprastai sukelia daugiau problemų, negu jų išsprendžia. Ponia Grier šypsosi.

– Nuostabu! Volesai, čia Eliza. Keliauk ir sėskis šalia jos.

Volesas nuseka paskui mane į vietą klasės gale. Eina lėtai, lėtai sėdasi ir žvalgosi aplinkui, tarsi dar nepabudęs. Vėl dirsteli į mane, o kai nieko nepasakau, išsitraukia iš kišenės telefoną ir pradeda naršyti po tekstus.

Šiaip ar taip, vis tiek nenorėjau jam nieko pasakyti. Mokykla nėra tokia paini – esu tikra, kad jam užteks sumanumo viską išsiaiškinti pačiam.

Suraitau kojas po suolo kėde, pasidedu eskizų albumą ant jų taip, kad niekas nematyty jo vidaus, ir pradėdau darbuotis prie

naujo *Pabaisy jūros* puslapio. Pamiřtu Volesą. Pamiřtu ponią Grier. Pamiřtu visą šitą mokyklą.

Manęs nebėra.

Įveikiu dieną kaip visad: dingstu taip tobulai, kad mokytojai manęs nė nemato, ir priešinuosi pagundai telefone peržiūrėti *Pabaisy jūros* forumus. Esu girdėjusi, kad kur kas lengviau prastumti mokyklos metus, kai turi draugų, su kuriais gali pasikalbėti, tačiau visi mano draugai yra internete. Anksčiau turėjau ir neinternetinių. Ar bent jau maniau, kad turiu. Augdama turėjau draugių mokykloje ir kaimynystėje, tačiau niekada gerų. Neturėjau draugių, kurios kviestųsi į kiną ar pas save pernaktuoti. Keletą kartų mane pakvietė į gimtadienį, nors, kaip kartais pagalvoju, tik todėl, jog mano mama užknisdavo kitas mamas. Tuomet buvau keistas vaikas, tokia esu ir dabar. Tačiau dabar nei aš, nei mano klasiokai neturi iliuzijų, kad tarpusavyje turėtume bendrauti kaip nors kitaip negu paviršutiniškai.

Tėtis mėgsta vadinti mano keistumą normaliu. „Na, Kiaušinėli, tau lieka tik patikėti manimi, kai sakau, kad taip mąsto daugelis tavo amžiaus vaikų.“ Galbūt jis teisus. Žinau tik tiek, kad praėjusiais metais Keisė Miler, kai pamatė mane, einančią koridoriumi jai iš paskos, tiesiog *sucypė* iš baimės ir leidosi bėgti. Žinoma, po sekundės ji pusiau nuoširdžiai atsiprašinėjo, tačiau visą semestrą tas koridorius buvo sausakimšas – kas gi gąsdinasi iš paskos einančio mokinio? Žinau, kad savaitę prieš tą įvykį pavėlavau į gimnastiką dėl ypač bjaurių mėnesinių dieglių, dėl ko visai

klasei teko dešimt minučių bėgioti laiptais, tad iki šiol sulaukiu tokių žvilgsnių, kurie turėtų būti skirti žmogžudžiams. Žinau, kad prieš kelis mėnesius iki to įvykio Manis Rodriguesas pasikvietė kelis baseino draugus iškrėsti kiaulystę man stovint eilėje prie pietų, tačiau šie atsisakė išsigandę, kad užleisiu ant jų demoną.

Ar aš taip atrodau? Kaip okultistė? Kaip religinė fanatikė? Ar esu tokia keista, kad tapčiau savaitės piktadariu, kurį rodo per televizijos kriminalinę laidą geriausiu laiku?

Mano tėvai stebisi, kodėl neturiu daugiau draugų, ir štai kodėl: nes draugauti su šitais žmonėmis *nenoriu*. Net patys mėliausi galvoja, kad esu keista; matau tai jų veiduose, kai juos suporuoja su manimi užduočiai atlikti. Ne todėl, kad esu beviltiška mokinė ar kad priverčiu juos atlikti visą darbą, bet todėl, kad rengiuosi kaip benamė ir niekada nesikalbu. Kai buvau visai maža, tai atrodė smagu. Dabar – keista.

Turėjau iš to išaugti.

Turėčiau norėti būti sociali.

Turėčiau trokšti draugų, kuriuos matau akimis ir liečiu rankomis.

Tačiau aš nenoriu draugauti su žmonėmis, kurie jau nusprendė, kad esu pernelyg keista gyventi. Galbūt, jeigu žinotų, kas esu ir ką nuveikiau, jie nemanytų, kad esu tokia keista. Galbūt tada *keista* taptų tik *ekscentriška*. Tačiau mokykloje galiu būti tik Eliza Mirk, o Eliza Mirk bet kieno kito gyvenime tėra išnaša. Taip pat ir manajame.

Iki septintos pamokos skambučio jau turiu visą naują *Pabaisy jūros* puslapį, tinkamą spalvinti, tačiau mano mintys sukasi prie nebaigto puslapio namuose. Nauji puslapiai pasirodo penktadienio vakarais, reguliariai, kaip televizijos šou ar sporto apžvalgos. Mano skaitytojams patinka pastovumas. Man patinka jiems jį suteikti.

Sumetu knygas, kurių man nebereikės, atgal į savo spintelę ir keliauju link stovėjimo aikštelės, laikydamasi arčiau sienų ir vis labiau gūždamasi, kol manęs beveik nebelieka. Dauguma žmonių jau sėdi mašinos, išvažiuodami kemša aikštelę. Išeinu pro mokyklos pagrindines duris rausdamasi kuprinėje ir ieškodama raktų.

Ant vieno iš suolų priešais mokyklą sėdi tas vaikas Volesas, vienoje rankoje telefonas, ekraną palenkęs taip, tarsi lauktų žinutės, kitoje rankoje tušinukas, paruoštas rašyti ant krūvos popieriaus lapų, kurie susegti guli jam ant kelių. Vis dar atrodo, kad jį ima miegas. Gal jis laukia, kad kas nors pavėžėtų namo. O gal tiesiog yra gudrus ir žino, kad verčiau palaukti, kol aikštelė ištuštės, ir tik tada pajudėti. Už durų sustoju ir kurį laiką jį stebiu. Galėčiau pasisiūlyti jį pavėžėti, bet tai atrodytų keistai. Eliza Mirk tokių paslaugų nesiūlo, ir niekas iš jos to nė neprašo.

Kai jis pakelia į akis, nisisuku ir skubiai pasileidžiu link savo automobilio.